

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

13η ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΔΕΥΤΕΡΑ 9 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1981, ώρα 8.30 μ.μ.

Διευθυντής Όρχήστρας : CHOO HOEY

Σολίστ : ANNA ΤΣΙΤΣΑ - ΚΟΥΝΙΟ (πιάνο)

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ:

1. F. SCHUBERT: Ροζαμούνδη, εισαγωγή.
2. J. HAYDN: Κοντσέρτο σε ρε μείζ, έργ. 21, για πιάνο και όρχήστρα.
3. A. HONEGGER: Κοντσερτίνο για πιάνο και όρχήστρα.
4. A. DVORAK: Συμφωνία αρ. 8, σε σόλ μεζονα, έργ. 88.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

13^η ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΟ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Δευτέρα 9 Φεβρουαρίου 1981, ώρα 8.30 μ.μ.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

22η ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1980 - 1981

Γενικός Διευθυντής: Γεώργιος Θυμής

Συμβούλιο ειδικού ταμείου οργάνωσης συναυλιών

ΝΑΟΥΜ ΒΟΣΝΙΑΚΟΣ

Πρόεδρος-Διπλωματούχος Κρατ. 'Ωδείου και Νομικών 'Επιστημῶν

ΠΑΣΧΑΛΗΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

'Αντιπρόεδρος-Έμπορος

ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΑΜΠΡΙΝΟΣ

Γενικός Γραμματεὺς-Δημοσιογράφος

ΧΡΥΣΟΥΛΑ ΓΡΑΝΙΤΣΑ

Ταμίας - 'Εξάρχουσα Κ.Ο.Θ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ

Σύμβουλος - Δικηγόρος

Καλλιτεχνική επιτροπή

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΘΥΜΗΣ

Πρόεδρος - Γενικός Διευθυντής Κ.Ο.Θ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΘΕΜΕΛΗΣ

'Αντιπρόεδρος - Δ/ντής Κρατικού 'Ωδείου Θεσσαλονίκης

ΚΟΣΜΑΣ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ

'Εξάρχων Κ.Ο.Θ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Διευθυντής Ραδιοφωνικού Σταθμού Μακεδονίας

ΙΩΑΝΝΑ ΝΕΔΕΛΚΟΥ

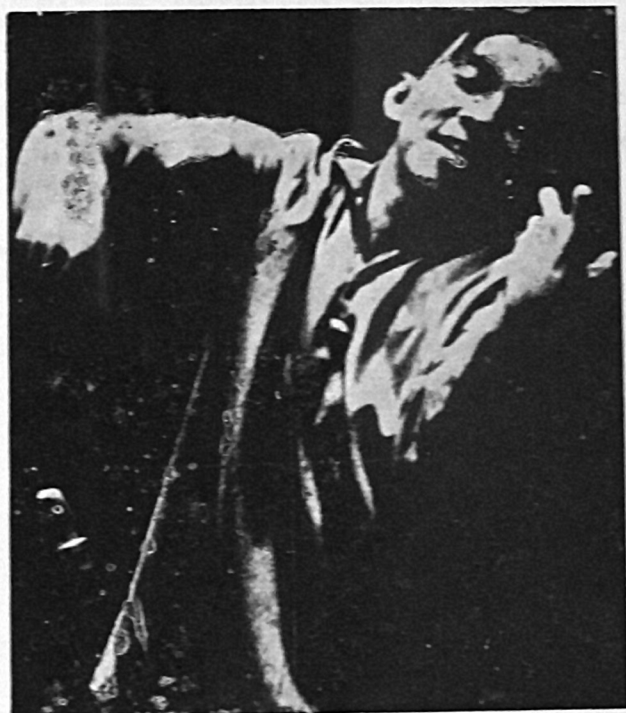
'Επίτιμος Καθηγήτρια Κρατικού 'Ωδείου Θεσσαλονίκης

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

CHOO HOEY

ΣΟΛΙΣΤ

ANNA ΤΣΙΤΣΑ · ΚΟΥΝΙΟ

CHOO HOEY

Γεννήθηκε στα 1933 στη Σιγκαπούρη, όπου και έκαμε τις πρώτες σπουδές του στη μουσική, ιδιαίτερα στο βιολί. Αργότερα, συμπλήρωσε τις σπουδές του στη Βασιλική Ακαδημία του Λονδίνου (βιολί, κόρνο και διεύθυνση ορχήστρας).

Έκανε την πρώτη του εμφάνιση σαν μαέστρος στα 1958.

Η έρμηνεία του έργου του Στραβίνσκυ «Ιστορία του Στρατιώτη» στην πρώτη του αυτή συναυλία κρίθηκε τόσο εύνοϊκά ώστε προσκλήθηκε από τη Βελγική Κρατική Ραδιοφωνική Ορχήστρα να διευθύνει την πρώτη εκτέλεση στο Βέλγιο του έργου «Αγών» του Στραβίνσκυ.

Έκτοτε έχει πραγματοποιήσει πολλές εμφανίσεις με εξαιρετική επιτυχία στα πιο σημαντικά κέντρα, διευθύνοντας τις μεγαλύτερες ορχήστρες της Ευρώπης και της Αμερικής.

ANNA ΤΣΙΤΣΑ - ΚΟΥΝΙΟ

Γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη. 'Αποφοίτησε από τὸ Κρατικὸ 'Ωδεῖο Θεσσαλονίκης — τάξη κ. 'Αθ. Κοντοῦ — μὲ ἄριστα καὶ Α' βραβεῖο. Συνέχισε τὶς σπουδές της στὸ Παρίσι μὲ τὶς B. Bascourret de Gueraldi καὶ J. Blancard καὶ στὴ Βιέννη μὲ τοὺς A. Brendel, G. Demus καὶ P. Badura - Skoda. Στὸ διεθνὴ διαγωνισμό Viotti πῆρε διάκριση καὶ στὰ Meistercurs τῆς Βιέννης χρηματικὸ βραβεῖο.

Ἔχει ἐμφανιστεῖ στὴν Ἑλλάδα σὲ ρεσιτάλ, συναυλίες μουσικῆς δωματίου, μὲ τὶς Συμφωνικὲς Ὁρχήστρες Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης, στὰ «Δημήτρια», στὸ Ραδιόφωνο καὶ τὴν Τηλεόραση, καθὼς καὶ στὸ ἐξωτερικό (Παρίσι, Βιέννη κ.ἄ.).

Διδάσκει πιάνο στὸ Νέο 'Ωδεῖο Θεσσαλονίκης.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

1. F. SCHUBERT

Ροζαρούνη, είσαγωγή

2. J. HAYDN

Κοντσέρτο σε ρε μείζονα για πιάνο και ορχήστρα

I. Vivace

II. Un poco Adagio

III. Rondo all' Ungherese (Allegro assai)

Πιάνο: Άννα Τσίτσα - Κούνιο

3. A. HONEGGER

Κοντσερτίνο, για πιάνο και ορχήστρα

Πιάνο: Άννα Τσίτσα - Κούνιο

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

4. A. DVORAK

Συμφωνία αρ. 4 (8), σε σολ μείζ., έργ. 88

I. Allegro con brio

II. Adagio

III. Allegretto grazioso

IV. Allegro ma non troppo

FRANZ SCHUBERT (1797 - 1828)

ΡΟΖΑΜΟΥΝΔΗ - ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο Σούμπερτ, λυρικός κυρίως συνθέτης, δὲν ἦταν πολὺ εὐτυχὴς στὰ δραματικά του ἔργα. Ἡ Ρόζαμουντ ὅμως εἶναι ἀπὸ τὰ ἔργα του γιὰ σκηνή, τὸ ὠραιότερο, καὶ γενικά, ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ χαριτωμένα τοῦ μεγάλου συνθέτη.

Ἡ «Ροζαμούνδη τῆς Κύπρου», ὅπως ἦταν ὁ πλήρης τίτλος τοῦ δράματος, ἦταν Πριγκήπισσα τῆς Κύπρου. Τὴν ἀγαπᾷ καὶ τῆς προτείνει γάμο ὁ βασιλιάς τοῦ νησιοῦ Φουλγκέντιους. Ἡ Ροζαμούνδη ἀρνεῖται καὶ ὁ βασιλιάς τὴν κλείνει στὴ φυλακή. Τυφλωμένος ἀπὸ τὸ μίσος τῆς στέλνει μιὰ δηλητηριασμένη ἐπιστολὴ μὲ τὸν Πρίγκηπα τοῦ Ἡρακλείου. Αὐτὸς ὅμως, ποὺ ἀγαπᾷ τὴν Πριγκήπισσα, τῆς δίνει ἄλλο γράμμα, ἐνῶ τὸ δηλητηριασμένο τὸ γυρνᾷει στὸν βασιλιά, ποὺ πεθαίνει. Τὸ ἔργο τελειώνει μὲ τὴν ἔνωση τῶν δύο νέων.

Ο Σούμπερτ ἔγραψε σκηνικὴ μουσικὴ γιὰ τὸ δράμα αὐτό, ποὺ δόθηκε σὲ πρώτη παράσταση στὸ «Θέατρο τῆς Βιέννης» στὰ 1823. Ἡ μουσικὴ τῆς Ρόζαμουντ εἶναι γεμάτη ἀπ' αὐτὴ τὴ λεπτότητα, τὴ χάρη, τὴ θερμότητα αἰσθήματος, ποὺ χαρακτηρίζει τὰ καλύτερα ἔργα τοῦ Σούμπερτ.

Ἡ εἰσαγωγή, γραμμὴν πρωταρχικὰ γιὰ τὴν ὀπερά του «Ἡ μαγεμένη Ἀρπα», ἀρχίζει μ' ἓνα σύντομο Andante, ὅπου ἓνα ἀπαλὸ θέμα ἐκφράζεται μὲ πολλὴ γλυκύτητα ἀπὸ τὸ ὄμποε καὶ τὸ κλαρινέτο, στὰ ὁποῖα ἔρχονται νὰ ἐνθωοῦν τὰ φαγκότα, τὰ φλάουτα καὶ τὰ πρῶτα βιολιά. Ὑστερὰ ἀπὸ μιὰ σύντομη ἐπεξεργασία ὀδηγούμεστε στὸ Allegro, ποὺ ἀρχίζουν τὰ ἔγχορδα μὲ τὸ ἀνάλαφρο καὶ χαριτωμένο θέμα στὰ πρῶτα βιολιά. Σ' αὐτὰ ἐνώνεται τὸ φλάουτο. Τὸ θέμα, μ' ἓνα ρυθμικὸ τμήμα του, προεκτείνεται σ' ὅλη τὴν ὀρχήστρα. Μετὰ ἀπὸ ἓνα γαλήνεμα τῆς ὀρχήστρας προβάλλει ἓνα ἐκφραστικότερο δεύτερο θέμα γεμάτο πλαστικότητα, ποὺ τραγουδιέται ἀπαλά, πότε ἀπὸ τὸ κλαρινέτο καὶ τὸ φαγκότο, πότε ἀπὸ τὸ φλάουτο καὶ τὸ ὄμποε, ἐνῶ τὰ ἔγχορδα ὑποβαστάζουν ἐλαφρὰ τὴ μελωδικὴ γραμμή.

Ἀκολουθεῖ μιὰ ἐπεξεργασία καὶ κατόπι ἐπανάληψη ὁλόκληρου αὐτοῦ τοῦ μέρους στὴ βασικὴ τονικότητα τῆς ντὸ μείζονας.

Ἐνα χειμαρρῶδες καταληκτικὸ μέρος (Coda) κλείνει τὴν Εἰσαγωγή.

Σ. Μ.

JOSEPH HAYDN (1732 - 1809)

ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΣΕ ΡΕ ΜΕΙΖΟΝΑ ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

Τὸ κοντσέρτο αὐτὸ θεωρεῖται γενικά τὸ καλύτερο ποὺ ὁ Χάϊδν ἔγραψε γιὰ τὸ πιάνο (ἢ τὸ τσέμπαλο). Γράφτηκε τὸ 1784 καὶ τυπώθηκε ἀπὸ τὸν Οἶκο Ἀρτάρια τῆς Βιέννης μὲ τὸν ἀκόλουθο τίτλο στὰ ἰταλικά: «Κον-

τσέρτο για τὸ Κλαβιτσέμπαλο ἢ Φόρτε - πάνο με συνοδεία δύο βιολιῶν, βιόλας, δύο ὄμποϊ, δύο κόρνων καὶ μπάσου, συνθεμένο ἀπὸ τὸν Κύριο Ἰωσήφ Χάϋδν, Ἀρχιμουσικὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Πρίγκηπα Ἑστερχάζου.

Τὸ ἔργο ἀκολουθεῖ τὴ φόρμα τοῦ κοντσέρτου, ὅπως τὴν καθιέρωσε ὁ Μότσαρτ, καὶ μοιάζει ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτὴ με ἀρκετὰ ἀπὸ τὰ λιγότερο ἐκτεταμένα κοντσέρτα τοῦ Μότσαρτ.

Γραμμένο στὸ γνῶριμο στυλ τοῦ Χάϋδν, μολονότι χωρὶς τὸν τόνο ὑψηλῆς ἐμπνεύσεως, χαρακτηρίζεται ἀπὸ μιὰ αὐθόρμητη λεπτότητα καὶ μιὰ κλασικὴ καθαυτὸ λιτότητα, διανοησμένη με δροσερὴ χάρη.

Σ. Μ.

ARTHUR HONEGGER (1892 - 1955)

CONCERTINO ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

Ὁ κορυφαῖος, Ἑλβετὸς τὴν καταγωγὴ συνθέτης Ἀρθούρος Ὁνεγγερ, ἐδραίωσε λίγα χρόνια πρὸ τοῦ θανάτου του τὴ φήμη τῆς σημαντικὰ δημιουργικῆς του προσωπικότητας.

Ἀπὸ μικρὸς ἔζησε, μελέτησε καὶ μορφώθηκε στὸ Παρίσι κοντὰ στοὺς δασκάλους Gédalge, Widor καὶ d'Indy, δέχθηκε τὴν ἐπίδραση τοῦ ἱμπρεσιονισμοῦ καταλήγοντας ὥστόσο στὸ ιδιόρρυθμο προσωπικὸ τοῦ ὕψος. Αὐτὸ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴ μοντέρνα φόρμα τῆς ἐκφράσεως καὶ τὸ ἔντονο ρυθμικὸ στοιχεῖο, πὺ δίνει στὴ μουσικὴ του μιὰ εὐθυτενὴ στάση καὶ κίνηση.

Τὸ Concertino του πὺ ἔγραψε πρὶν ἀπὸ τὴν περίφημη «Συμφωνικὴ Κίνηση» Pacific 231 καὶ πὺ ἡ πρώτη ἐκτέλεση ἔκανε τόσο θόρυβο στὸ Παρίσι, εἶναι ἕνας μονόπρακτος διάλογος σὲ ἔντονη συνεργασία τοῦ πάνου με ὅλα τὰ ὄργανα καὶ κυρίως τὰ πνευστὰ τῆς Ὀρχήστρας.

Ἡ ἀρχικὴ σιχομυθία πάνου - ἐγχόρδων ὡδηγεῖ σὲ ἕνα ρυθμικὸ «βάδισμα» τῶν πνευστῶν παράλληλα με τὸ πᾶνο, πὺ φτάνοντας ὡς ἕνα κορύφωμα ἐπανέρχεται στὸν ἀρχικὸ διάλογο.

Τὸ μεσαῖο μέρος τοῦ ἔργου εἶναι τὸ ἐκφραστικότερο σόλο τοῦ πάνου, πὺ συνοδεύεται ἀπὸ τὰ πάσης φύσεως ὄργανα τῆς οἰκογένειας τῶν πνευστῶν. Οἱ διάφοροι ἤχοι πὺ ἀκούγονται (νανουρίσματα, βρυχηθμοί, ἀναστεναγμοί, μουρμουρητὰ) ἔχουν ἔντονο τὸν χαρακτήρα τοῦ χιοῦμορ καὶ τῆς εἰρωνείας.

Ἀκολουθεῖ ἕνα θέμα σὲ ὕψος τζᾶζ καὶ τέλος, σὰν τελευταία κίνηση ἐμφανίζεται τὸ αἰσιόδοξο ρυθμικὸ θέμα ἐνὸς μοντέρνου ἐμβατηρίου, μιὰ πυκνὴ «συνοδοιπορία» πάνου καὶ ὀλοκλήρου τῆς ὀρχήστρας.

Τὸ «μᾶρς» αὐτὸ εἶναι γεμάτο ἀντιποιητικὲς «ἀπομυμήσεις» καὶ γίνεται ὅλο καὶ πὺ αἶθριο καὶ ἀνάλαφρο ὥσπου καταλήγει, πάντα με χιοῦμορ καὶ ἰλαρότητα, στὸ τελικὸ σῆσιμο.

Θ. Χιδίρογλου

Ἡ συμφωνία αὐτὴ εἶναι γνωστὴ ὡς τέταρτη, ἐνῶ εἶναι στὴν πραγματικότητά ἡ ὄγδοη ἀπὸ τὶς ἐννέα ποὺ ἔγραψε ὁ Ντβόρτζακ. Γράφτηκε μέσα σὲ δύο μῆνες περὶπου, ἀπὸ τὶς ἀρχὲς Σεπτεμβρίου ὡς τὶς ἀρχὲς τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1889. Ἡ πρώτη ἐκτέλεση ἔγινε στὶς 2 Φεβρουαρίου τοῦ 1890 στὴν Πράγα ὑπὸ τὴ διεύθυνση τοῦ συνθέτη.

Ἡ συμφωνία εἶναι ἕνα τέλειο πρότυπο τῆς τεχνοτροπίας καὶ τῆς συμφωνικῆς τέχνης τοῦ Ντβόρτζακ. Ἀπὸ ἄποψη τεχνοτροπίας παρουσιάζει ὅλα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ὅφους τοῦ συνθέτη: ἀνεξάντλητο πλοῦτο ἰδεῶν, μελωδικὲς γραμμὲς βγαλμένες μὲ θαυμαστὴ φυσικότητα ἀπὸ μιὰ ἐθνικὴ πηγὴ, ἁρμονικοὺς συνδυασμοὺς ποὺ δίνουν συχνὰ σπιλνότητα στὸ μουσικὸ λόγο καὶ ρυθμικὰ εὐρήματα, ποὺ ἀνανεώνουν διαρκῶς τὸ ἐνδιαφέρον καὶ σφραγίζουν μὲ τὴν ἐθνικὴ συχνὰ προέλευσή τους τὸν ἐθνικὸ χαρακτήρα τῆς μουσικῆς. Ἡ φρασεολογία εἶναι ἀρρενωπὴ καὶ ρωμαλέα, μὲ ξεσπάσματα καμιά φορὰ λιγάκι σκληρά, ἀλλὰ ὑπάρχει πάντα διάχυτὴ ἢ εὐγένεια τῶν καλλιτεχνικῶν προθέσεων τοῦ συνθέτη.

Ἀπὸ συνθετικῆς ἀπόψεως εἶναι ἕνα δεῖγμα τῆς δεξιότητάς τοῦ Ντβόρτζακ στὸ πλάσιμο τοῦ συμφωνικοῦ ὕλικου καὶ ἀνυπέρβλητης μαεστρίας του στὴ χρῆση καὶ ἀνάμιξη τῶν ἡχοχρωμάτων τῆς ὀρχήστρας.

Ἡ πρώτη κίνηση ἀρχίζει μ' ἕνα ὡραῖο, εὐγενικὸ καὶ μελαγχολικὸ θέμα, ποὺ προβάλλουν ἀπαλὰ τὰ βιολοντσέλα μὲ τὴ συνδρομὴ τῶν κλαρινέτων, τοῦ πρώτου φαγκότου καὶ δύο κόρνων. Μετὰ ἀπὸ μιὰ παιχιδιάρικη παρεμβολὴ τοῦ φλάουτου, τὰ ἔγχορδα μ' ἕνα συνσαρπαστικὸ ξέσπασμα ὀδηγοῦν στὸ κύριο θέμα ποὺ μεγαλοπρέπα ἐκτίθεται ἀπὸ τὰ βιολοντσέλα. Ἀκολουθεῖ τὸ δεύτερο θέμα, ποὺ προβάλλουν ἀπὸ κοινοῦ τὰ φλάουτα καὶ τὰ κλαρίνα. Ἡ ἐπεξεργασία τοῦ θεματικοῦ ὕλικου γίνεται μὲ πολλὴ ἐλευθερία καὶ μὲ διαρκὴ ἀντιπαράθεση τῶν ἀντιθετικῶν στοιχείων.

Ἡ δευτέρη κίνηση ἀρχίζει μὲ μιὰ ἐκφραστικὴ εἰκόνα πόνου ποὺ μὲ θερμότητα τόνου ζωγραφίζουν τὰ ἔγχορδα. Ἡ εἰκόνα ἐμπλουτίζεται μὲ διακριτικὴ συμμετοχὴ τῶν πνευστῶν (ξύλινων καὶ κόρνων). Τὸ δεύτερο τμήμα ἀποτελεῖ μιὰ φωτεινὴ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ ἀτμόσφαιρα. Ἡ τρίτη κίνηση εἶναι ἕνα ἀνάλαφρο, ἀβρὸ χορευτικὸ κομμάτι, σὲ ρυθμὸ βάλς. Ἡ φόρμα εἶναι τριμερής: Τὸ πρῶτο τμήμα, στὸν ἐλάχιστο, ἔχει

πὸ πολὺ τὸ χαρακτῆρα τοῦ βάλς, τὸ δεύτερο (τρίο), στὸ μείζονα, παρουσιάζει μιὰν ἄλλη προσωπικότητα, μὲ ἔθνικα χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα. Τὸ τρίτο τμήμα εἶναι ἡ κανονικὴ ἐπανάληψη τοῦ πρώτου, μὲ τὴν προσθήκη μιᾶς σύντομης κόντας (coda) μὲ καινούργια ρυθμικὰ καὶ μελωδικὰ στοιχεῖα.

Ἡ τελευταία κίνηση ποὺ ἀρχίζει μὲ μιὰ εἰσαγωγὴ τῶν σαλπίγγων (τὴ φράση τὴ συναντοῦμε κατόπιν συχνὰ) ἀποτελεῖ ἕνα λαμπρὸ καλειδοσκοπιο μὲ ποικίλες παραλλαγὰς καὶ ἐναλλασσόμενα χρώματα καὶ ρυθμούς.

Σ. Μ.